

Знаю, пташко, ти почуваєшся вразливо, тож не томитиму тебе і викладу все як є. Ти по самі вуха закохаєшся в це місце, яке не просто зцілить твоє серце, а й випробує тебе на міць в усі можливі способи. Настав час розкрити валізу, думки і найперше – розгорнути путівник, адже я неперевершено знаюся не лише на всьому, що сто-сується Ірландії, а й на розбитих серцях. Вважай мене своєю універсальною провідницею. І не вдавай, ніби не маєш у мені потреби. Ми обидві знаємо, що в Ірландії тисячі путівників, але ти обрала саме цей.

Ти обрала слухне місце, солодкий пірижечку. Може, Смарагдовий острів – і не єдине місце, де можна зцілити розбите серце, але безперечно – найкраще.

Повір мені.

P. S. Нещодавно в графстві Клер видався особливо сонячний полудень, і я налічила сорок сім відтінків зеленого. 1:0, Джоні.

Вступ до книжки «Ірландія для зцілення серця: непересячний путівник Смарагдовим островом, видання третє»

ПРОЛОГ

НАЙПАСКУДНІШЕ ЛІТО В ЖИТТІ

Ось про що я думала, коли летіла вниз зі скелі. Не про те, що я падаю. Не про те, що зіштовхнула свого брата з кліфу Могер. І навіть не про те, що тітка вб'є мене за зруйноване весілля. А що це найгірше літо в житті.

Ви, мабуть, скажете, що в мене паршиво з пріоритетами? Та мені загалом було паршиво валятися біля підніжжя скелі.

Перш ніж туди докотитися, ми з моєю дизайнерською сукнею протестували на м'якість щонайменше десять калюж багнуки, а зупинилась я в речовині, очевидно, тваринного походження. Та той коров'ячий коржик був не найгіршою з моїх проблем. Дорогою я на повній швидкості налетіла на щось тверде, і мої легені відчайдушно намагалися пригадати, для чого вони взагалі потрібні. *Вдихніть*, благала я їх. Ну ж бо.

Нарешті вони вдихнули. Я заплющила очі, намагачись відновити дихання, і старалася вдихати й видихати на рахунок п'ять — завжди так роблю, коли отримую під дих, а зі мною це стається дуже часто, значно частіше, ніж з нормальними людьми.

Футбольний тренер каже, що в мене є *фактор агресії*. Тобто коли ми приїжджаємо в школу і я бачу, що проти нас вийде команда Аттіл* з хвостиками, то вже знаю, що вистою гру до кінця. У мене чималий досвід оговтування від ударів під дих. Та річ у тім, що коли це стається, я зазвичай у бутсах і спортивній футболці, а не в помаді і дорогих туфлях на підборах.

А де Ян? Я перекотилася на бік і роззиралась навкруги — шукала брата. Він так і лежав на спині в подертому темно-синьому піджаку, головою в бік скелі, де був паркувальний майданчик з туристичними автобусами. Та, на відміну від мене, він не ворухився.

Взагалі.

Ні. Я звелася навколішки, паніка застинала мені зір. Підбори застрягли в подолі сукні, і я намагалася виплутатися з цієї пастки. У голові ряхтіли картинки з фільму про першу медичну допомогу, який нам показували

* Аттіла — «повелитель усіх гунів і єдиний у світі правитель племен мало не всієї Скіфії, гідний захоплення нечуваною славою своєю серед усіх варварів» (візантійський історик Йордан, VI ст.). На фресці Ежена Делакруа зображений на коні зі списами і бойовою гирею, налаштований рішуче і войовничо. — Тут і далі прим. пер.

у школі на основах здоров'я. Що робити спершу — рот у рот? Чому я була така неуважна на уроках?

Я вже було кинулася до брата, як його очі раптом розплющились.

— Яне? — прошепотіла я.

— Ого, — насилу мовив він, примружившись на хмари. Покрутив одною рукою, потім іншою.

Я з полегшею опустила поряд, очі пекли від сліз. Може, я і зіштовхнула брата зі скелі, але ж не вбила. Хоч так.

— Ходімо далі, дивіться он туди, — я завмерла. Пролунало надто близько. — Гедз-Гед трохи далі. О, погляньте, там весілля на вершині. Яка гарненька наречена — усім видно? А... О, боги. Здається, вона втратила дружку. Маленьку бузкову дружку. Аго-о-ов, там, унизу, маленька бузкова дружку. Ви в нормі? Схоже, ви впали.

Я була готова кинутися й вирвати того язика, який повернувся назвати мене «маленькою бузковою дружкою», але, обернувшись на голос із британським акцентом, захотіла стати навіть меншою. Досить того, що ми з Яном скотилися значно ближче до стежки, ніж я думала, так повз нас іще йшла ціла процесія туристів на чолі з провідницею у вишнево-червоному пончо й крислатому капелюсі. Й усі в такому захопленні, але не від краєвидів чи гарненької нареченої, яка, до речі, була моєю тітонькою Мел. А тому, що роздивлялися мене. Усі тридцять.

Вони що, ніколи не бачили бійки в розпал весілля?
Так, зберися.

Я підвелась і розправила спідницю.

— Трошки гепнулась, — сказала я, посміхаючись.
Фу. «Гепнулась» — не дуже властиве мені слово. І що це за голос радісного робота линув з мого рота?

Провідниця показала на мене парасолькою.

— Ви що, правда впали з тої високої скелі?

— Схоже на те, — відповіла я, люб'язно всміхаючись, хоча на язика були зовсім інші слова: *та ні, просто прилягла тут подрімати у перемазаній кізьяком сукні*. Я глянула на Яна — він удавав мертвого. А чого, зручно.

— З вами точно все гаразд?

— Точно, — відповіла я, але цього разу в моєму голосі явно читалося *прошу-йдіть-куди-йшли*.

І це спрацювало. Провідниця насупила брови, ще трошки мене порозглядала, а тоді підійняла парасольку, щось кукурікнула туристам, і вони поштовхалися далі, немов гігантська одномозкова сороконіжка. Принаймні з цим розібралася.

— Міг би й допомогти, — звернулась я до нерухомої постаті Яна.

Але відповіді не отримала. Як завжди. Останніми днями він ледве коли дивився в мій бік, якщо не рахувати тих разів, коли вмовляв розповісти батькам про те, що сталося цим літом. І я його не звинувачую. Мені самій гидко на себе дивитися, бо я сама в усьому винна.

На мене плюхнулась крапля дощу. Ще одна. *Та годі*. Ну чому зараз? Я з докором глянула на небо, обійняла рукою голову й стала обмірковувати варіанти. Лишалося або шукати прихисток в одній із сувенірних крамничок, які були вмуровані в скелі, немов кролячі нори, або видертись назад на верхівку й повернутися до весільної вечірки, а отже, й до мами, чий гнів відчувався в найвіддаленіших куточках цієї місцини. Я поки не готова постати під полум'я вогнемета і краще посиджу в засідці.

Я слухала, як хвилі люто розбиваються об скелі, як з вершини вітер доносить, наче конфеті, які ми вистрелили кілька хвилин тому, уривки розмов:

— Ти бачив?

— Що сталося?

— Вони живі?

— Я — не зовсім! — крикнула, але вітер проковтнув мої слова. Я не зовсім вже як тиждень і три дні. Тобто відтоді, як Каббі Джонс, хлопець, з яким я потайки зустрічалася все літо, в якого була закохана чи не все своє підліткове життя, вирішив перетерти моє серце на порох й розсипати перед очима всієї футбольної команди. Футбольної команди Яна. Не дивно, що Ян навіть дивитися на мене не хоче.

Тому ні, я не зовсім жива. І не буду ще дуже-дуже довго.

А може, й узагалі ніколи.

Дикий Атлантичний шлях

Це я, ромашко. Перш ніж ти почнеш планувати мандрівку, хочу дати тобі неоціненно важливу пораду. Читай уважно, бо це перше з небагатьох непорушних правил цієї книжки. Слухаєш? Так-от. *Якщо ти їдеш в Ірландію вперше, ніколи, хай тебе хоч пофарбують, у жодному разі не починай з Дубліна.*

Знаю, звучить жорстко. Знаю, на сайті з квитками, який ти вже тиждень пасеш, немов стерв'ятник, найдешевші пропозиції саме до Дубліна. Але послухай мене. Я можу назвати мільйон причин, чому тобі слід послухати моєї поради, але скажу найважливішу:

Дублін спокусливий, мов пекло.

Я знаю, що ти мені зараз скажеш, карамелько. Ти заперечиш, що в пеклі немає нічого спокусливого, і я на це відповім, що там можна зустріти цікавих людей, і ще там булькають вогняні озера, в яких ідеально змивати стрес.

Але не заговорюй мені зуби.

Так-от, Дублін – це пілотяг, а ти – загублена сережка з улюбленого комплекту, яку ти марно шукаєш ще з Нового року. Наблизишся до цього міста – і воно затягне тебе й не залишить ані краплі надії вийти з нього

в первісному вигляді. Звучить надто драматично? Гаразд. Забагато метафор? Чудово. Бо Дублін драматичний і вартий усіх метафор світу. Там море цікавих музеїв і статуй зі смішними й нелогічними назвами, і пабів з найкращою музикою на світі. Хоч куди подайся – всюди натрапиш на те, що захочеш зробити, побачити, по смакувати.

У цьому й проблема.

Чимало досвідчених мандрівників прибували до Дубліна з наміром провести там день-два, а потім вирушити до інших куточків Ірландії. І багато з цих досвідчених мандрівників тиждень по тому усвідомлювали, що вже заходять на дев'яносте коло по Темпл-Бару, а в рюкзаку – дві снігові кулі з лепреконами і купа невиправдано дорогих футболок, щоб було що привезти з подорожі.

Казка стара як світ.

Я дуже рекомендую – майже наказую – почати зі західної частини Ірландії – Дикого Атлантичного шляху. Якщо точніше, то з національного парку Буррен і кліфу Могер. Скоро до них дійдемо.

ДОМАШНЄ ЗАВДАННЯ ДЛЯ ЗЦІЛЕННЯ ДУШІ. *Неочікувано?* Поки ми досліджуватимемо наш дикий острів, я пропонуватиму виконувати нескладні завдання, щоб ти могла ближче познайомитися з Ірландією, і допоможу